
BADÁNY LAJOS

Miskolc város alpolgármesterének a MBE 25. Ősmagyarkutató Fórumán elhangzott megnyitóbeszéde

Életem legnagyobb ajándékának tartom ezt a nyelvet, amelyen ma Önökhöz szólhatok. Azt a nyelvet, amely az egyetemes emberi kultúra bölcsőjénél fogant, s ezáltal a világ kulturális örökségének egyik legféltettebb kincsét kellene, hogy jelentse. Sajnos ehelyett mindinkább sekélyesedik, kifejező erejében rohamosan pusztul, átadva helyét az üzleti világ által elfogadottá tett angolnak. Ezért is vállaltam el nagy megtiszteltetésként a 25. Őskutatási fórum megnyitására érkezett felkérést, hiszen meggyőződésem, hogy a tudományos élet hatalmas adóssággal viseltetik a magyar társadalom iránt, amely az elmúlt évtizedek, de talán az elmúlt évszázad hivatalos történelemoktatását, történelemszemléletét illeti. Bízom benne, hogy ezen hiánypótló fórum előadásai, tényfeltáró megállapításai előbb-utóbb áttörik a elhallgatás és elhallgattatás falát, hiszen népünk valós, több ezer éves történelme szinte egy általános iskolás számára is nyilvánvalónak tűnik, amikor a maga ösztönös, gyermeki logikájával boncolgatja anyanyelvünk és – például – a folyamközi földrajzi elnevezések összefüggéseit. Persze ezt hamar kineveli belőle a kötelező tananyag, a XIX. századtól ránk erőltetett, s sajnos még ma is alaptételként kezelt történelemoktatás és nyelvészet dogmái, s ha a gyermek meg akar felelni a társadalmilag elvárt oktatáspolitikai követelményeinek, akkor

ez a tudásvágy, érdeklődés már gyökereiben száműzetik belőle. S, hogy miért nem vagyunk képesek a mai napig állami szinten is végre szembenézni a nyilvánvaló igazsággal, azt több szempontból próbálják magyarázni, de egy biztos. Egy nép önbecsülését, alkotóerejét és élni akarását a történelmének meghamisításával lehet megtörni. Azzal, hogy dicső múltja, a világtörténelemben betöltött meghatározó szerepének hangsúlyozása helyett szinte szégyellni való, fosztogató, műveletlen népcsoportként állítják be őseinket. S míg minden nemzet, vagy nemzetté váló népcsoportokkal igyekszik magának egy mesterséges eredetmítoszt, ősiséget teremteni, addig mi, akiknek ez a régészeti emlékekből, korabeli feljegyzésekből, napnál világosabb nyelvészeti összefüggéseinkből mindez rendelkezésünkre áll, mélyen hallgatunk. Én hiszen, hogy eljött az idő, amikor végre le kell bontanunk a hallgatás falát. Amikor nemzetünk megmaradása érdekében fel kell nyitnunk a hazai társadalom és a világ közvéleményének figyelmét arra a felbecsülhetetlen kincsré, amelyet e nép, a tudás népe még a lelke mélyén magában hordoz. Addig, amíg nem késő, amíg van népünk, s amíg él a nyelv. S Önök számára biztosan nem ismeretlen, de emlékeztetőül felidézném néhány nemzetközi tudós, kutató véleményét nyelvünkről, történelmünkről, akik őszinte elismeréssel beszéltek rólunk

Sir Bowring John, angol nyelvész, több, mint száz nyelvet beszélt: "A magyar nyelv eredete nagyon messzire megy vissza. Aki megfejti, isteni titkot kutat" Giuseppe Mezzofanti (1774-1849) bíboros, aki élete vége felé százhárom nyelven beszélt: az emberi gondolat érzelmek közvetítésére szolgáló nyelvek közül a magyar az, amelyet legkifejezőbbnek tart. „A magyarok, úgy látszik, maguk sem tudják, hogy nyelvük milyen kincset rejt magában..." Teller Ede: "...új jeles felfedezésem, miszerint egy nyelv van, s az a magyar." Badiny Jós Ferenc: „A magyar nyelv magyar eredetű. A magyar nyelvet az idők végtelensége szülte. Transzcendentális mélységekből - önmagából - eredő ősnyelv... szerkezeti rendszerében is." Sorolhatnám az idézeteket, de Önök számára úgy gondolom, újat talán nem mondanék vele. S nyilvánvalóan nem is tiszttem a konferencia előadásainak témájáról bármilyen véleményt formálnom, hiszen nem vagyok a szakterület kutatója. Egyben viszont biztos vagyok, hogy a Miskolci Bölcsész Egyesület elismerésre méltó szervező munkája évek óta kiemelkedő szerepet játszik népünk, anyanyelvünk valós gyökereinek feltárásában, a miskolci közönség tájékoztatásában, s a téma iránti érdeklődés felkeltésében. Viszont a felelősségünk is óriási.

Hiszen a több szálon futó kutatómunka és forrásfeltárás eredményeit úgy kell egy egységes történelmi és nyelvészeti szinten egy tudományosan megalapozott anyaggá összegyűjteni, hogy az általánosan elfogadott, a nemzeti oktatásban alaptézissé tett formát ölthessen. S amikor gyermekeink büszkén beszélhetnek a Kárpát őshazáról, a

folyamközi magyar nyelvű kultúráról, az egyiptomi ősvallás magyar szógyökeiről, a későbbi kaukázusi és sztyeppei (szkítá-hun) népek életén át a felkelő nap országáig (Nap-hon, japánul Nipp(h)on) nyúló rokonságig, akkor magyarként újra felemelt fővel járhatnak szerteszét a világban.

S azt kívánom e konferencia, előadássorozat közönségének, a hazai és nemzetközi tudományos világ véleményformáló szereplőinek, hogy nyitott szívvel fogadják be az itt elhangzottakat, indítsa meg őket a beidegződésektől független gondolkozás felé, s tárja ki mindannyiunk lelkét és elméjét a befogadás útján.

Isten áldása legyen a munkájukon!

Naparcúak (napvallás)

Úr – Isten

Nabu, Nab - Nap

Rá- egyiptomi főisten (nap) – rá-gyog, rá-gyogás (legerősebb fényesség)

Ta – föld (ta-laj, vág-ta (belevág a földbe), pa-ta (hangutánzó-pattog a földön, pat-tan)

Ura(r)tu – Úr-Rá-Ta (a fény Isten földje)

Nabukodonozor – Nabu kuddur Uszur?

A napvallás elismerő Kál-d(e)a királya

(elvileg sémi??). Nabu (Nap) Káldon

(Kál-da) az Úr. Nálunk: Kál, Káli-

medence Tata (kettőzés-ráerősítés), Ta-

ta-ra (Tátra, a nagy „öreg föld”

napsütésben fénylő havas hegycsúcsai,

fény Isten a hegycsúcson, miként

Olympos is az istenek lakhelye), Ma-ta-

ra (Mátra) ua.

A mássalhangzók számítanak, esetleg hangzóként összecseengnek (D-t), (B-g), a magánhangzó cserélődik. (Ta-Da) Da-helyrag lett, a cselekvés helye: óvo-da, iro-da, csúsz-da, jár-da, Tor-da, Kis-vár-da, Mező-köves-da, (az a hely, ahol a mező köves).